

การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก*

TECHNOLOGY APPLYING IN TOURISM MANAGEMENT IN NAKHONNAYOK PROVINCE

แองเจิล สรสกุลชัย¹, สติติย์ นียมญาติ², กมลพร กัลยาณมิตร³ และ ทศนีย์ ลักขณาภิชนชัช⁴
Angel Sorrasakulchai¹, Satit Niyomyaht², Kamolporn Kalyanamitra³ and Tassanee Lakkanapichonchat⁴

¹⁻⁴คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

¹⁻⁴Faculty of Political Science, Bangkokthonburi University, Thailand

Corresponding Author's Email: angelhunscher@gmail.com

วันที่รับบทความ : 5 สิงหาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 20 สิงหาคม 2568; วันตอบรับบทความ : 22 สิงหาคม 2568

Received 5 August 2025; Revised 20 August 2025; Accepted 22 August 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อวิเคราะห์สภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก (2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก และ (3) เพื่อเสนอแนะแนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ภาครัฐ ผู้ประกอบการภาคเอกชน นักวิชาการ ผู้นำชุมชน และนักท่องเที่ยว จำนวน 24 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหา

Citation:

* แองเจิล สรสกุลชัย, สติติย์ นียมญาติ, กมลพร กัลยาณมิตร และ ทศนีย์ ลักขณาภิชนชัช. (2568). การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก. วารสารส่งเสริมและพัฒนานักวิชาการสมัยใหม่, 3(5), 38-55.

Angel Sorrasakulchai, Satit Niyomyaht, Kamolporn Kalyanamitra and Tassanee Lakkanapichonchat. (2025). Technology Applying In Tourism Management In Nakhonnayok Province. Modern Academic Development And Promotion Journal, 3(5), 38-55.;

DOI: <https://doi.org/10.>

<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

ผลการวิจัยพบว่า (1) สภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ยังอยู่ในช่วงพัฒนา หน่วยงานต่าง ๆ มีการเผยแพร่ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ เฟซบุ๊ก และแอปพลิเคชัน แต่ขาดการเชื่อมโยงข้อมูลและแผนระยะยาว การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียยังน้อย (2) ปัญหาและอุปสรรคการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า ข้อจำกัดด้านงบประมาณ เทคโนโลยีมีต้นทุนสูง ขาดระบบข้อมูลกลาง บุคลากรและชุมชนยังขาดทักษะ โครงสร้างพื้นฐานดิจิทัลไม่ครอบคลุม และนโยบายภาครัฐขาดความต่อเนื่อง และ (3) แนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า ควรจัดทำฐานข้อมูลกลางที่เชื่อมโยงทุกภาคส่วน กำหนดมาตรฐานข้อมูล พัฒนาทักษะบุคลากรและผู้นำชุมชน ส่งเสริมการแบ่งปันข้อมูล ปรับปรุงช่องทางออนไลน์ และเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดเก็บและปรับปรุงข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

คำสำคัญ: เทคโนโลยี การประยุกต์ การบริหารจัดการ ท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก

Abstract

This research objectives were (1) to analyze the situation of technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province, (2) to study problems and obstacles in technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province, and (3) to recommend approaches to technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province. The research was qualitative. Key informants included government executives and officials, private sector entrepreneurs, academics, community leaders, and tourists. A total of 24 key informants were purposive selection. The research instrument was an interview form. Data were analyzed using content analysis.

The research results found that (1) the situation of technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province technology adoption in tourism management in Nakhon Nayok Province was still in its developmental stages, various agencies disseminate information via websites, Facebook, and applications, but lacked of data linkages and long-term plans. Stakeholder

participation was limited, (2) the problems and obstacles in technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province included budget constraints, high technology costs, a lack of a centralized data system, lacked of personnel and community skills, inadequate digital infrastructure, and lacked of continuity in government policy, (3) the approaches to technology applying in tourism management in Nakhonnayok Province suggested establishing a centralized database that connected all sectors and establishing data standards, developed the skills of personnel and community leaders, promoted information sharing, improved online channels, and provided opportunities for community participation in data collection and continuous improvement.

Keywords: Technology, Applying, Tourism Management, Nakhonnayok Province

บทนำ

ปัจจุบัน เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตประจำวันในทุก ๆ ด้าน และเทคโนโลยีก็ได้ถูกพัฒนาให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้ง เทคโนโลยีเอื้ออำนวยความสะดวกในหลาย ๆ ด้านไม่ว่าจะเป็นด้านการสื่อสาร การคมนาคม ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อถึงกันข้ามทวีปได้โดยใช้เวลาไม่ถึงนาที (Swu.ac.th, 2019) ที่ผ่านมายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจะเป็นอุตสาหกรรมที่มีการนำเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องกับค่อนข้างช้ากว่าอุตสาหกรรมอื่น แต่จากการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่แพร่กระจายอย่างรวดเร็วไปทั่วโลก ทำให้เกิดการผลักดันระบบดิจิทัลในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เดินหน้าไปอย่างรวดเร็วมากขึ้น เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันที่ตอบโจทย์ประสบการณ์รูปแบบใหม่และความคาดหวังที่เปลี่ยนแปลงของกลุ่มลูกค้า (รัฐพล วงศาโรจน์, 2565)

จังหวัดนครนายกมีพื้นที่รวมทั้งหมด 2,122 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 4 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองนครนายก อำเภอปากพลี อำเภอบ้านนา และอำเภอองครักษ์ โดยมีระยะทางจากอำเภอเมืองนครนายกไปยังอำเภอต่าง ๆ ดังนี้ ไปยังอำเภอปากพลี 9 กิโลเมตร ไปยังอำเภอบ้านนา 17 กิโลเมตร และไปยังอำเภอองครักษ์ 32 กิโลเมตร จังหวัดนครนายก ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศไทย อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ

105 กิโลเมตร ตามเส้นทางถนนรังสิต-นครนายก หรือประมาณ 1,326,250 ไร่ ลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดโดยทั่วไปเป็นที่ราบ ส่วนทางตอนเหนือและตะวันออกเป็นภูเขาสูง (สำนักงานจังหวัดนครนายก, 2561) จังหวัดนครนายกเป็นหนึ่งในจังหวัดท่องเที่ยวเมืองรองที่มี (ณัฐพร บรมคุณากร, 2563) ศักยภาพโดดเด่นในการท่องเที่ยว และมีการส่งเสริมการท่องเที่ยว ภายใต้วิสัยทัศน์ นครนายกเมืองในฝันที่ใกล้กรุง ภูเขางาม น้ำตกสวย รวยธรรมชาติ ปราศจากมลพิษ เพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่สวยงาม ตามธรรมชาติ แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ประเพณีและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหลากหลายจึงดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเป็นจำนวนมาก (สิทธิชัย สวัสดิ์แสน และปริญญา นาคปฐม, 2565) ข้อมูลจากสำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดนครนายก พบว่า ในภาพรวมสถิตินักท่องเที่ยวในปี 2563 มีจำนวนผู้มาเยี่ยมชมเยื่อน (นักท่องเที่ยว/นักท่องเที่ยว) ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศทั้งสิ้น 1,895,098 คน ลดลงจากปี 2562 (3,074,531 คน) อย่างมาก คือ 1,179,433 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 38.36 โดยมีผู้เยี่ยมชมเยื่อนชาวไทยลดลงถึงร้อยละ 37.96 ส่วนผู้เยี่ยมชมเยื่อนชาวต่างชาติลดลงร้อยละ 81.51 และมีแนวโน้มลดลงอีก เนื่องจากเกิดสถานการณ์แพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ทั่วโลก ซึ่งทุกประเทศมีมาตรการควบคุมประชาชนไม่ให้เดินทางข้ามจังหวัดและออกนอกประเทศ (สำนักงานจังหวัดนครนายก, 2566)

ปัจจุบันแม้ว่าสถานการณ์จะเริ่มฟื้นตัว แต่การท่องเที่ยวยังต้องเผชิญกับความท้าทายด้านการปรับตัวเข้าสู่โลกดิจิทัล ดังเช่นงานการศึกษาของ อนพัทธ์ หนองคู (2563) ศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม พบว่าสื่อดิจิทัลมีบทบาทในการท่องเที่ยวอย่างมาก โดยก่อนการเดินทาง (Pre-trip) จะใช้สื่อดิจิทัลในการค้นหาข้อมูลท่องเที่ยวระหว่างเดินทาง (Duringtrip) จะใช้สื่อดิจิทัลเพื่อบันทึกและเก็บเกี่ยวประสบการณ์หรือรีวิวดสถานที่ และเมื่อสิ้นสุดการเดินทาง (Post-trip) นักท่องเที่ยวใช้สื่อดิจิทัลเพื่อแชร์แบ่งปันประสบการณ์แนวโน้มสื่อสังคมออนไลน์ในอนาคต ต้องสร้างความสัมพันธ์กับกลุ่มเป้าหมายผ่านการทำการตลาดคอนเทนต์ (Content Marketing) ที่ตรงกับความต้องการและความรู้สึก กล่าวได้ว่านักท่องเที่ยวยุคนี้ต้องยอมรับว่าเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญอย่างมาก ในขั้นตอน การวางแผนการเดินทางของนักท่องเที่ยวผ่านคอมพิวเตอร์ เครื่องมือสื่อสารโทรศัพท์เคลื่อนที่สมาร์ทโฟน และแท็บเล็ต จากความท้าทายดังกล่าว การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสมและสร้างสรรค์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการยกระดับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวของจังหวัดนครนายกให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถเพิ่ม

ขีดความสามารถในการแข่งขัน ดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพ และสร้างรายได้ที่ยั่งยืนให้กับท้องถิ่น ซึ่งจะสอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวเมืองรอง และการขับเคลื่อนเศรษฐกิจดิจิทัลของประเทศ รวมถึงเป้าหมายการพัฒนาจังหวัดนครนายก 20 ปี “เมืองน่าอยู่ สุขุมุดหมายท่องเที่ยวที่หลากหลาย และการพัฒนาเป็นแหล่งเกษตรมูลค่าสูง” (สำนักงานจังหวัดนครนายก, 2566)

ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาถึง “การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก” เพื่อศึกษาการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการข้อมูลข่าวสาร ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น และยกระดับศักยภาพการแข่งขันของจังหวัดนครนายกในฐานะแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิเคราะห์สภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก
2. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก
3. เสนอแนะแนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

สมณี พิรกิจ (2559) องค์กรประกอบของการท่องเที่ยวนับว่าเป็นปัจจัยสำคัญซึ่งนอกจากจะช่วยกระตุ้นให้เกิดอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ยังเป็นผลดีแก่นักท่องเที่ยวโดยทั่วไปด้วย กิจกรรมทางการท่องเที่ยวที่ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่าง ได้แก่ 1) นักท่องเที่ยว ประกอบด้วยลักษณะของนักท่องเที่ยว การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว กิจกรรมต่าง ๆ ของนักท่องเที่ยว และทัศนคติของนักท่องเที่ยว 2) สินค้าท่องเที่ยวหรือสถานที่ท่องเที่ยว 3) การคมนาคมขนส่ง 4) ข้อมูลข่าวสารและการบริการ ข้อมูลข่าวสารเป็นเอกสารเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ แก่นักท่องเที่ยว เพื่อชักจูงให้นักท่องเที่ยวเดินทางมา

ท่องเที่ยวมากขึ้น 5) ความปลอดภัยและการอำนวยความสะดวกในด้านการเข้าเมือง 6) องค์ประกอบด้านโครงสร้างพื้นฐาน และ 7) การสนับสนุนทางด้านอื่น ๆ เช่น การเงิน การธนาคาร กฎระเบียบต่าง ๆ สถานที่ศึกษา แหล่งค้นคว้าด้านต่าง ๆ ความร่วมมือระหว่างประเทศ ตลอดจนความสุขภาพและมีเมตริจิตต่อกัน

2. แนวคิดเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยว

Adhikary (1995) เสนอ 7-S Model สำหรับการจัดการการท่องเที่ยว ดังนี้

- 1) Strategy (กลยุทธ์) กำหนดวัตถุประสงค์ ลำดับความสำคัญ และขอบเขตกิจกรรมให้สอดคล้องกับนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ
- 2) Structure (โครงสร้าง) จัดลำดับชั้นและแบ่งหน้าที่อย่างเหมาะสม เพื่อให้การจัดการมีประสิทธิภาพ
- 3) System (ระบบ) รวมระบบการจัดการข้อมูล การดำเนินงาน การเงิน การตลาด และทรัพยากรบุคคล ให้ทำงานร่วมกันอย่างสอดคล้อง
- 4) Staff (บุคลากร) จัดบุคลากรที่มีความรับผิดชอบ รอบคอบ และเอาใจใส่บริการนักท่องเที่ยว
- 5) Skill (ทักษะ) งานมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้ ทักษะ และทัศนคติของบุคลากร
- 6) Style (รูปแบบการบริหาร) ผสมผสานระหว่างบุคลากรและทักษะ โดยอาจเป็น Top-Down หรือ Bottom-Up
- 7) Share (การแบ่งปัน) แลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์เพื่อปรับปรุงการจัดการการท่องเที่ยว

3. แนวคิดเกี่ยวกับการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว

Kunchompoo, S., et al. (2017) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาแนวโน้มการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วม โดยใช้เทคนิค EDFA พบว่า แนวโน้มการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมสามารถแบ่งออกเป็นหลายด้าน ได้แก่ ด้านการนำเสนอสารสนเทศผ่านสื่อในรูปแบบต่าง ๆ ด้านข้อขายของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ด้านลักษณะของสื่อที่นำเสนอ และด้านการจัดทำฐานข้อมูลนักท่องเที่ยว ซึ่งผู้เชี่ยวชาญมีฉันทามติร่วมกันในทุกด้านในระดับมาก งานวิจัยของ อนพัทธ์ หนองคู (2563) เน้นย้ำการจัดทำฐานข้อมูลนักท่องเที่ยวและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการบริหารจัดการข้อมูลดังกล่าว เพื่อสนับสนุนการวางแผนและพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับการศึกษาของ ทวีสินธุ์ ตั้งเซ่ง และคณะ (2559) ที่พัฒนาระบบสารสนเทศสำหรับเครือข่ายการท่องเที่ยว โดยชุมชนซึ่งรวมฐานข้อมูลนักท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของระบบ ตามแนวคิดโมเดล SI-IS ของ ประภัสสรี โคทส์ และคณะ (2562) การเชื่อมโยงและบูรณาการข้อมูลระหว่างองค์กรท่องเที่ยว

ภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของการบริการสารสนเทศด้านการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพ และช่วยเพิ่มศักยภาพในการให้บริการที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ดีขึ้น การบริการสารสนเทศด้านการท่องเที่ยว เป็นกระบวนการดำเนินงานที่อยู่ภายใต้ การบริหารจัดการขององค์กรท่องเที่ยว เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้เข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ตอบคำถาม ที่อยู่ในความสนใจ และได้รับสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการเดินทาง นอกจากนี้ ได้เน้นถึงบทบาทของการมีส่วนร่วมและการบูรณาการความรู้ของบุคลากรและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือและการใช้ทรัพยากรร่วมกัน ในการพัฒนาการบริการสารสนเทศ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อความสำเร็จและความยั่งยืนของการบริหารจัดการท่องเที่ยว งานวิจัยของ กชกร กริรัตน์ (2565), โสมวลี ชยามฤต (2564) และ นิกร บุญล้น (2563) ต่างชี้ให้เห็นความสำคัญของการพัฒนาศักยภาพและทักษะของบุคลากรในองค์กรภาครัฐและเอกชน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีสารสนเทศและการทำงานในยุคดิจิทัล รวมถึงการจัดฝึกอบรมและสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่ส่งเสริมการเรียนรู้และการใช้งานเทคโนโลยีอย่างเต็มประสิทธิภาพ Yorks (2005) กล่าวว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เกี่ยวกับการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงงานให้ดีขึ้น การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จะเกี่ยวกับการปรับปรุงมนุษย์อย่างต่อเนื่องเพื่อการแข่งขัน สุปราณี ศรีฉัตรภิมุข (2557) ได้กล่าวถึงการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรว่าเป็นกระบวนการที่ได้ออกแบบไว้อย่างมีเป้าหมาย เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานได้มีโอกาสเรียนรู้ ฝึกอบรม การศึกษา และ การพัฒนาเพื่อเพิ่มพูนความรู้และศักยภาพในการทำงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

สรุป การส่งเสริมการท่องเที่ยวในยุคดิจิทัลควรเน้นการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อจัดทำและบริหารฐานข้อมูลนักท่องเที่ยว การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และชุมชนท้องถิ่น การให้บริการสารสนเทศที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว รวมถึงการพัฒนาศักยภาพบุคลากรในทุกภาคส่วน เพื่อสนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนและสร้างการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มุ่งเน้นการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยว จังหวัดนครนายก วิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการศึกษาการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก แบ่งออกเป็น 5 กลุ่มหลัก ดังนี้ 1) ภาครัฐ ได้แก่ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวและการวางแผนยุทธศาสตร์ จังหวัด ดังนี้ ยุทธศาสตร์จังหวัดท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด วัฒนธรรมจังหวัด สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดนครนายก การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน 10 คน 2) ภาคเอกชน ได้แก่ ผู้ประกอบการโรงแรม ร้านค้า ผู้นำเที่ยว ในจังหวัดนครนายก จำนวน 6 คน 3) ภาควิชาการ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญทางการท่องเที่ยว และผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยี จำนวน 2 คน 4) ภาคผู้นำชุมชน ได้แก่ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ในแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของจังหวัดนครนายก จำนวน 2 คน 5) นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัดนครนายก จำนวน 4 คน รวมจำนวน 24 คน ใช้เลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) เกณฑ์การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ มีบทบาทหรือประสบการณ์เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหรือเทคโนโลยีในจังหวัดนครนายก มีความรู้หรือเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ให้ข้อมูลเชิงลึกได้ มีความหลากหลายทางมุมมอง และสมัครใจและยินยอมตามหลักจริยธรรมการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interviews) โครงสร้างของแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ส่วนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ส่วนที่ 3 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลเกี่ยวกับแนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย การวิจัยเอกสารจากหนังสือ งานวิจัย และแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี และกรณีศึกษา ประกอบกับการวิจัยภาคสนามผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับหน่วยงานรัฐ ผู้ประกอบการ นักวิชาการ ผู้นำชุมชน และนักท่องเที่ยว เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกด้านการใช้เทคโนโลยีในภาคการท่องเที่ยว รวมถึง

การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม เพื่อตรวจสอบกิจกรรมและพฤติกรรมในสถานการณ์จริงตามสภาพการใช้เทคโนโลยีในพื้นที่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้วิจัยจะนำมาถอดเสียงเพื่อนำข้อมูลดิบมาจัดเก็บและเตรียมสำหรับการวิเคราะห์ โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) มุ่งเน้นการสังเคราะห์ สรุป และตีความความหมายของข้อมูลที่ได้รับจากผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาดังนี้

1. สภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลการศึกษามีดังนี้

1.1 การนำเสนอสารสนเทศผ่านสื่อ พบว่า หน่วยงานภาครัฐในจังหวัดเผยแพร่สารสนเทศด้านการท่องเที่ยวผ่านสื่อดิจิทัล เช่น เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และแอปพลิเคชันต่าง ๆ โดยมีรูปแบบการนำเสนอแตกต่างกันตามศักยภาพของแต่ละหน่วยงาน ขึ้นอยู่กับงบประมาณ บุคลากร และเครื่องมือดิจิทัล ซึ่งส่งผลต่อความต่อเนื่องและประสิทธิภาพในการนำเสนอข้อมูล ทั้งนี้ ยังไม่มีการบูรณาการข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ทำให้ข้อมูลโดยรวมขาดความเป็นระบบ นักท่องเที่ยวจึงนิยมใช้ข้อมูลจากโซเชียลมีเดียและบทวิจารณ์ เนื่องจากข้อมูลจากภาครัฐยังขาดความทันสมัย ครบถ้วน และเข้าถึงได้สะดวก

1.2 การจัดทำฐานข้อมูลสำหรับการท่องเที่ยว พบว่า การจัดทำฐานข้อมูลการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายกยังอยู่ในช่วงพัฒนา แม้หน่วยงานต่าง ๆ มีการจัดเก็บข้อมูลแล้ว แต่ยังขาดการบูรณาการ ทำให้ข้อมูลซ้ำซ้อน ไม่ครบถ้วน โดยเฉพาะข้อมูลจากชุมชนที่ยังไม่มีระบบจัดเก็บที่ชัดเจน บางหน่วยงานเริ่มใช้ Content Management System (CMS) เชื่อมโยงข้อมูล แต่หลายแห่งยังพึ่งพาเครื่องมือพื้นฐาน เช่น Excel หรือ Google Sheet ปัญหาหลักคือ ขาดงบประมาณและบุคลากรเชี่ยวชาญ ทำให้ข้อมูลล้าสมัยและกระจัดกระจาย จึงควรจัดทำแพลตฟอร์มฐานข้อมูลกลางที่รวบรวมข้อมูลจากทุกภาคส่วนให้ครบถ้วน ทันสมัย และเข้าถึงง่าย พร้อมส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดเก็บและตรวจสอบข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

1.3 การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน พบว่า การเชื่อมโยงข้อมูลยังติดปัญหา มาตรฐานที่ไม่สอดคล้อง และการส่งข้อมูลที่ไม่สม่ำเสมอ หน่วยงานท้องถิ่นยังใช้ระบบแบบเดิม ทำให้แลกเปลี่ยนข้อมูลลำบาก ข้อมูลดิจิทัลจากชุมชนและผู้ประกอบการยังไม่ถูกบูรณาการเข้าสู่ระบบหลัก ส่งผลให้การวางแผนและประชาสัมพันธ์ท่องเที่ยวยังไม่ครอบคลุม แนวทางที่เสนอคือ จัดตั้งแพลตฟอร์มกลางด้านข้อมูลท่องเที่ยวที่เข้าถึงได้ร่วมกันแบบเรียลไทม์ พร้อมกำหนดมาตรฐานกลาง และใช้เทคโนโลยีต้นทุนต่ำ เช่น คลาวด์ และ Open API เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ

1.4 การบริการสารสนเทศด้านการท่องเที่ยว พบว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ให้บริการ ข้อมูลการท่องเที่ยวผ่านช่องทางหลากหลาย เช่น เว็บไซต์จังหวัด เพจเฟซบุ๊ก และฐานข้อมูลระดับอำเภอ ขณะที่ภาคเอกชน เช่น โรงแรม ร้านค้า และผู้นำเที่ยว ใช้โซเชียลมีเดียและเว็บไซต์เผยแพร่ข้อมูลอย่างต่อเนื่อง ทำให้เข้าถึงนักท่องเที่ยวได้จริง อย่างไรก็ตาม ภาครัฐยังประสบปัญหาเรื่องความครบถ้วน ความทันสมัย และการเชื่อมโยงข้อมูล รวมถึงการจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบเอกสารที่ไม่สามารถพัฒนาเป็นระบบสารสนเทศได้ โดยรวม ภาคเอกชนสามารถให้บริการข้อมูลที่ชัดเจน ทันสมัย และเข้าถึงง่ายกว่าภาครัฐ

1.5 การพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับเทคโนโลยี พบว่า หน่วยงานภาครัฐและเอกชนมีการพัฒนาทักษะบุคลากรด้านเทคโนโลยีผ่านการอบรมภายในและเชิญผู้เชี่ยวชาญจากภายนอก แต่ส่วนใหญ่ยังเป็นลักษณะเฉพาะกิจ ขาดแผนระยะยาวที่ชัดเจน ส่งผลให้บุคลากรต้องเรียนรู้จากประสบการณ์มากกว่าหลักสูตรที่เป็นระบบ ภาคเอกชนเน้นทักษะที่สอดคล้องกับธุรกิจ เช่น ระบบจองออนไลน์ การสื่อสารดิจิทัล และการประชาสัมพันธ์ผ่านโซเชียลมีเดีย โดยรวมยังจำเป็นต้องพัฒนาอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสีย พบว่า การมีส่วนร่วมยังอยู่ในระดับการให้ข้อมูล แสดงความคิดเห็น และเข้าร่วมกิจกรรมบางรูปแบบ เช่น การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวหรือประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ ขณะที่การมีส่วนร่วมในระดับวางแผน ตัดสินใจ และประเมินผลยังจำกัด การทำงานระหว่างภาคส่วนขาดการประสานอย่างเป็นระบบ ภาครัฐ เอกชน และชุมชนต่างดำเนินการในขอบเขตของตนเอง การขาดแพลตฟอร์มกลางที่เปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วมเท่าเทียมจึงเป็นอุปสรรคสำคัญ ข้อเสนอคือ ควรพัฒนาแพลตฟอร์มร่วม

ตัดสินใจ เพื่อสร้างความรู้สึกร่วมเป็นเจ้าของและเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการท่องเที่ยวในระยะยาว

2. ปัญหาและอุปสรรคในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดไปหาน้อย ได้แก่ (1) งบประมาณจำกัดและต้นทุนเทคโนโลยีสูง (2) ขาดระบบข้อมูลกลางและมาตรฐานข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกัน (3) ข้อมูลสารสนเทศยังไม่เป็นปัจจุบัน ไม่ครบถ้วน และขาดการเชื่อมโยงช่องทางต่าง ๆ (4) บุคลากรและชุมชนขาดทักษะด้านเทคโนโลยี (5) โครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลยังไม่ครอบคลุมในบางพื้นที่ (6) นโยบายภาครัฐขาดความต่อเนื่อง (7) ความไม่แน่นอนในการผลักดันของรัฐและภาคเอกชนต้องรับภาระลงทุนเอง โดยภาพรวม ปัญหาเชิงโครงสร้างทางการเงินและระบบข้อมูลกลางถือเป็นอุปสรรคหลักที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อสนับสนุนการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

3. แนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า (1) พัฒนาระบบฐานข้อมูลกลาง (Data Hub) เพื่อเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างภาครัฐ เอกชน และชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ (2) ส่งเสริมการพัฒนาทักษะด้านเทคโนโลยีให้กับบุคลากรและผู้นำชุมชนผ่านการฝึกอบรมอย่างต่อเนื่อง (3) พัฒนาแพลตฟอร์มหรือแอปพลิเคชันที่รวมข้อมูลท่องเที่ยวครบวงจร พร้อมระบบจองและบริการเสริม (4) ส่งเสริมการใช้ข้อมูลและทรัพยากรร่วมกัน พร้อมสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาคส่วน (5) ปรับปรุงเว็บไซต์และช่องทางออนไลน์ให้ทันสมัย ใช้งานง่าย และรองรับหลายภาษา (6) สนับสนุนงบประมาณแก่หน่วยงานและผู้ประกอบการท้องถิ่นในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว (7) พัฒนารูปแบบการสื่อสารแบบผสมผสานทั้งออนไลน์และออฟไลน์ และ (8) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดเก็บและอัปเดตข้อมูล พร้อมอบรมพื้นฐานเทคโนโลยีแก่ประชาชน

อภิปรายผล

จากการวิจัยเรื่อง การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลดังนี้

1. สภาพการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า แม้จะมีการดำเนินงานหลายด้าน แต่ยังมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร บุคลากร และการเชื่อมโยงข้อมูล โดยหน่วยงานภาครัฐมีการใช้สื่อดิจิทัลในการเผยแพร่สารสนเทศ แต่ขาดการบูรณาการ ทำให้ข้อมูลไม่ครบถ้วน ทันสมัย และเข้าถึงยาก ส่งผลให้นักท่องเที่ยวนิยมใช้ข้อมูลจากแหล่งไม่เป็นทางการมากกว่า ฐานข้อมูลของแต่ละหน่วยงานยังไม่เชื่อมโยงกัน เกิดความซ้ำซ้อน โดยเฉพาะข้อมูลจากชุมชนยังขาดการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ข้อมูลระหว่างหน่วยงานยังเชื่อมโยงลำบากจากปัญหามาตรฐานและวิธีการจัดเก็บที่ไม่เป็นระบบ การให้บริการสารสนเทศของภาครัฐยังล่าช้าหลังเมื่อเทียบกับภาคเอกชนที่นำเสนอข้อมูลได้ชัดเจน ทันสมัย และเข้าถึงง่าย การพัฒนาทักษะบุคลากรภาครัฐยังขาดความต่อเนื่องและแผนระยะยาว ขณะที่ภาคเอกชนสามารถพัฒนาได้ตรงความต้องการมากกว่า ส่วนการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียยังจำกัดเพียงการให้ข้อมูลและแสดงความคิดเห็น ขาดการมีส่วนร่วมในระดับวางแผนและตัดสินใจ สะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาฐานข้อมูลกลาง (Data Hub) แพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงทุกภาคส่วน และการพัฒนาศักยภาพบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การบริหารจัดการท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพและยั่งยืน สอดคล้องกับการศึกษาของ ปัทมา ตรีมงคล และกิตติยา ปัญญาเยาว์ (2564) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาระบบสารสนเทศการท่องเที่ยวโดยชุมชนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1 ผลการวิจัยพบว่า สภาพการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสารและประชาสัมพันธ์ พบว่า ชุมชนท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการระบบสารสนเทศเพื่อการติดต่อสื่อสาร ต้องการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเพื่อรองรับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ส่วนนักท่องเที่ยวต้องการรับรู้ ตระหนักรู้ในแหล่งท่องเที่ยวที่ดึงดูดใจ โดยการค้นคว้าและสอบถามจากเว็บไซต์ของผู้รีวิวเพื่อประกอบการตัดสินใจ พบว่า ปัจจุบันสื่อประชาสัมพันธ์ในชุมชนท่องเที่ยวยังไม่มีความหลากหลาย และยังไม่สามารถประชาสัมพันธ์จุดเด่นในชุมชนได้ สอดคล้องกับการศึกษาของ วราภรณ์ ทนงศักดิ์, อรจิรา สิทธิศักดิ์ และชวรินทร์ คุณพิทักษ์ (2565) ศึกษาเรื่องแพลตฟอร์มการจัดการฐานข้อมูลสำหรับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษา ชุมชนปากบารา ผลการศึกษาพบว่า ความต้องการของผู้ใช้ผู้ใช้มีความต้องการใช้ระบบไอซีทีเพื่อการจัดเก็บ รวบรวม และประมวลผลข้อมูลต่าง ๆ โดยต้องการแปลงรูปแบบการบริหารจัดการเป็นฟังก์ชันอิเล็กทรอนิกส์ที่สอดคล้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ โดยคำนึงถึงรูปแบบการใช้งาน มาตรฐาน และการวางแผนในการจัดการการท่องเที่ยวของชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นหลัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดทำฐานข้อมูลในลักษณะออนไลน์ เพื่อสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวสามารถค้นหาข้อมูลได้อย่างสะดวก รวดเร็ว ถูกต้อง และสามารถแสดงข้อมูลที่ต้องการได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับการศึกษาของ วัลลภ วรณโอสถ (2564) ศึกษาเรื่องรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน OTOP นวัตกรรมเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน ซึ่งประกอบไปด้วย การทำงานแบบเชื่อมประสาน (Harmonization) สอดคล้องกับการศึกษาของ กวีรัตน์ เกียรติบุญสนอง (2567) ศึกษาเรื่องการปรับตัวและการพัฒนาบุคลากรด้านเทคโนโลยีดิจิทัล พบว่า บุคลากรจึงต้องมีการปรับตัวและพัฒนาตนเอง โดยปฏิบัติได้สองแนวทางคือ การฝึกอบรม (training) และการศึกษา (education or further study) เพื่อเพิ่มทักษะความรู้ ความสามารถ และการปรับตัวเพื่อพัฒนาบุคลากรทางด้านทักษะเทคโนโลยีดิจิทัล และสอดคล้องกับการศึกษาของ นันทวิดี ดีพร้อม และศรัณยา เลิศพุทธรักษ์ (2564) ศึกษาเรื่องการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : กรณีศึกษา จังหวัดนครนายก ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับชุมชนในจังหวัดนครนายก หนึ่งในนั้นคือ การมีส่วนร่วมของคนในชุมชนกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

2. ปัญหาและอุปสรรคในการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า งบประมาณจำกัด ต้นทุนเทคโนโลยีสูง ขาดระบบข้อมูลกลางและมาตรฐานข้อมูลร่วม ข้อมูลไม่ครบถ้วน ทันสมัย หรือเชื่อมโยงกัน บุคลากรและชุมชนขาดทักษะดิจิทัล โครงสร้างพื้นฐานไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ นโยบายรัฐขาดความต่อเนื่อง และภาคเอกชนต้องรับภาระการลงทุนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ พรทิพย์ รุ่งเรือง (2564) ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การพัฒนาจังหวัดนครนายกให้กลายเป็นจุดหมายปลายทางการท่องเที่ยวกีฬาเชิงผจญภัย ผลการวิจัยพบว่า อุปสรรคคือ ขาดการทำงานแบบบูรณาการ ขาดเป้าหมายทิศทางที่สอดคล้องกันระหว่างหน่วยงาน และสอดคล้องกับการศึกษาของ สโรธร ล้อมกำปัง (2564) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลจากการศึกษาแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายกพบว่า ควรมีการส่งเสริมนโยบายการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นเพื่อดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทาง

3. แนวทางการนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก พบว่า ควรมุ่งพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลางที่เชื่อมโยงทุกภาคส่วน กำหนดมาตรฐานข้อมูลที่ชัดเจน ส่งเสริมทักษะดิจิทัลแก่บุคลากรและชุมชน ออกแบบแพลตฟอร์มรวมข้อมูล

แหล่งท่องเที่ยวและบริการต่าง ๆ เพื่อความสะดวกในการใช้งาน ปรับปรุงสื่อออนไลน์ให้ทันสมัย และเปิดโอกาสให้ชุมชนมีส่วนร่วมพร้อมทั้งสนับสนุนงบประมาณและการสื่อสารอย่างครอบคลุม สอดคล้องกับการศึกษาของ วีระ แก่นเพชร (2564) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในยุคดิจิทัล ผลการศึกษาพบว่า แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในยุคดิจิทัลของประเทศไทยประกอบด้วย 4 แนวทาง ได้แก่ (1) การปรับกระบวนการทำงานเข้าสู่ระบบดิจิทัล โดยการจัดทำโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวผ่านระบบการสื่อสารและระบบดิจิทัลให้แก่ผู้บริโภค (2) การผลักดันการให้ข้อมูลข่าวสาร โดยการกระตุ้นให้เกิดการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารผ่านระบบการสื่อสารและระบบดิจิทัล (3) ทำการตลาดบนพื้นที่สื่อสังคมออนไลน์ โดยการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมในเชิงออนไลน์ และการเพิ่มลักษณะของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายให้มีความหลากหลาย และกำหนดให้ลักษณะของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับกิจกรรมที่ออกแบบขึ้นมาในเชิงออนไลน์ และ (4) การสื่อสารบนช่องทางที่หลากหลาย โดยการเลือกใช้ช่องทางในการสื่อสารทั้งแบบออนไลน์และออฟไลน์ เพื่อนำเสนอข้อมูลให้แก่กลุ่มลูกค้าเป้าหมาย สอดคล้องกับการศึกษาของ สโรธร ล้อมกำปัง (2564) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลจากการศึกษาพบว่า ควรมีการส่งเสริมการโฆษณาประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นช่องทางออนไลน์ ใบบลิว หรือแผ่นพับก็ตาม ทั้งนี้ หน่วยงานราชการควรมีส่วนร่วมในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในจังหวัดนครนายก และสอดคล้องกับการศึกษาของ สิทธิชัย สวัสดิ์แสน และปริญญา นาคปฐม (2565) ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจังหวัดนครนายกภายหลังสถานการณ์โควิด-19 ผลการวิจัยพบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับจังหวัดนครนายกในอนาคตประกอบด้วย การส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว กีฬา และนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่การเปลี่ยนแปลง

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การศึกษาพบว่า การนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายกยังมีข้อจำกัดหลายด้าน ได้แก่ การขาดระบบฐานข้อมูลกลาง การนำเสนอสารสนเทศที่ไม่ทันสมัยและไม่ครบถ้วน การเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานยังไม่เป็นระบบ ขาดบุคลากร

ที่มีทักษะด้านเทคโนโลยี และการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียยังอยู่ในระดับต่ำ โดยมีปัญหาเชิงโครงสร้าง เช่น งบประมาณจำกัด มาตรฐานข้อมูลไม่สอดคล้อง และนโยบายที่ไม่ต่อเนื่อง แนวทางพัฒนาคือการจัดตั้ง Data Hub ร่วมกัน พัฒนาแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงข้อมูลทุกภาคส่วน ส่งเสริมทักษะดิจิทัลของบุคลากรและชุมชน ปรับปรุงช่องทางออนไลน์ให้ทันสมัย และสร้างเครือข่ายความร่วมมืออย่างเป็นระบบเพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพและยั่งยืน **ข้อเสนอแนะจากการวิจัย** 1. หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบควรสนับสนุนงบประมาณสำหรับการพัฒนาระบบฐานข้อมูลกลาง (Data Hub) ที่เชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน เพื่อสร้างมาตรฐานข้อมูลที่เป็นระบบและทันสมัย 2. รัฐควรกำหนดนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพบุคลากรและผู้นำชุมชนด้านเทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ 3. หน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบควรส่งเสริมการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน เพื่อขับเคลื่อนการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน **ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป** 1. ควรศึกษาความต้องการและพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเป้าหมายในจังหวัดนครนายก เพื่อพัฒนาเทคโนโลยีและช่องทางการสื่อสารให้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย 2. ควรทำการประเมินผลการใช้งานแพลตฟอร์มและเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงและพัฒนาต่อยอดในอนาคต 3. ควรศึกษาแนวทางการสร้างแรงจูงใจของชุมชนในการมีส่วนร่วมนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก

เอกสารอ้างอิง

- กชกร กรีรัตน์. (2565). การพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับการทำงานในยุคดิจิทัลของ
ที่ทำการปกครองอำเภอศรีประจันต์ จังหวัดสุพรรณบุรี. ใน *การค้นคว้าอิสระ
รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กวีรัตน์ เกียรติบุญสนอง. (2567). การปรับตัวและการพัฒนาบุคลากรด้านเทคโนโลยีดิจิทัล .
วารสาร เมธีวิจัย Savant Journal of Social Sciences, 1(2), 12–18.
- ณัฐพร บรมคุณากร. (2563). การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
จังหวัดนครนายกสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวเจเนอเรชันวาย. ใน *วิทยานิพนธ์
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ทวีสินธุ์ ตั้งแข็ง และคณะ. (2559). การพัฒนาระบบสารสนเทศของเครือข่ายการ ท่องเที่ยว โดยชุมชนจังหวัดสตูล. *วารสารวิทยาลัยทักษิณ*, 19(2), 67-80.
- นันทวัติ ดีพร้อม และศรีณยา เลิศพุทธรักษ์. (2564). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรม : กรณีศึกษา จังหวัดนครนายก. *วารสารวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์บูรพา ปรีทัศน์*, 16(2), 1-14.
- นิกร บุญล้น. (2563). การพัฒนาศักยภาพบุคลากรเพื่อรองรับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศใน การปฏิบัติงาน กรณีศึกษาเทศบาลตำบลบ้านช่อง อำเภอพนมสารคาม จังหวัด ฉะเชิงเทรา. ใน *การค้นคว้าอิสระรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสหวิทยาการเพื่อ การพัฒนาท้องถิ่น*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประภัสสรี โคทส์, น้าทิพย์ วิภาวิน, สุนันทา ชูตินันท์ และโกวิท รพีพิศาล. (2562). การพัฒนา รูปแบบการบริการสารสนเทศด้านการท่องเที่ยวประเทศไทย. *วารสารห้องสมุด สยามคม ห้องสมุดแห่งประเทศไทยฯ*, 63(1), 109-132.
- ปัทมา ตรีมงคล และกิตติยา ปัญญาเยาว์. (2564). การพัฒนาระบบสารสนเทศการท่องเที่ยว โดยชุมชนของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน 1. *RMUTT Global Business and Economics Review*, 16(1), 41-54.
- พรทิพย์ รุ่งเรือง. (2564). กลยุทธ์การพัฒนาจังหวัดนครนายกให้กลายเป็นจุดหมายปลายทาง การท่องเที่ยวกีฬาเชิงผจญภัย. ใน *ดุขฎิณีพนธ์ปริชญาดุขฎิณีพนธ์ สาขาวิชาการ จัดการการท่องเที่ยวและโรงแรม*. มหาวิทยาลัยพะเยา.
- รัฐพล วงศาโรจน์. (2565). *8 เทคโนโลยีตอบโจทย์รูปแบบการท่องเที่ยวยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: สำนักงานนวัตกรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน).
- วราภรณ์ ทนงศักดิ์, อรจิรา สิทธิศักดิ์ และชวินันท์ คุณพิทักษ์. (2565). แพลตฟอร์มการจัดการ ฐานข้อมูลสำหรับการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ กรณีศึกษา ชุมชนปากบารา. *อินทนิล ทักษิณสาร*, 17(2), 9-34.
- วัลลภ วรณโอสถ. (2564). รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน OTOP นวัตกรรมเพื่อ การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน. ใน *ดุขฎิณีพนธ์ปริชญาดุขฎิณีพนธ์ สาขาวิชาการจัดการ แบบ 2.1*. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วีระ แก่นเพชร. (2564). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทยเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ในยุคดิจิทัล. *วารสารนวัตกรรมและการจัดการ*, 6(1), 148-160.

- สิทธิชัย สวัสดิ์แสน และปริญญา นาคปฐุม. (2565). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจังหวัดนครนายกภายหลังสถานการณ์โควิด-19. *วารสารเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน*, 4(2), 38-55.
- สโรธร ล้อมกำปัง. (2564). แนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก ผลจากการศึกษาแนวทางการพัฒนาและส่งเสริมศักยภาพการท่องเที่ยวจังหวัดนครนายก. *วารสารศิลปศาสตร์ มทร.ธัญบุรี*, 2(1), 83-94.
- สุปราณี ศรีฉัตรภิมุข. (2557). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์เชิงกลยุทธ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมณี พิรกจ. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวต่างประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย. ใน *วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานจังหวัดนครนายก. (2561). *แผนพัฒนาจังหวัดนครนายก (พ.ศ. 2561 – 2565)*. นครนายก: สำนักงานจังหวัดนครนายก.
- สำนักงานจังหวัดนครนายก. (2566). *แผนพัฒนาจังหวัดนครนายก (พ.ศ. 2566 – 2570)*. นครนายก: สำนักงานจังหวัดนครนายก.
- โสมวลี ชยามฤต. (2564). การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับยุคดิจิทัลขององค์การภาครัฐและเอกชน. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 4(1), 38-50.
- อนพัทธ์ หนองคู. (2563). พฤติกรรมและปัจจัยด้านสื่อดิจิทัลทางการตลาดที่มีผลต่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่สวนดุสิต. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*, 12(2), 1-15.
- Adhikary, M. (1995). *Management of Ecotourism*. Bangkok: Srinakarinwirot University.
- Kunchompoo, S., et al. (2017). Study on the Trends of Application on Information Technology to Promote Participation Cultural Tourism Using EDFR Technique. *Journal of Information Technology Management and Innovation Rajabhat Maha Sarakham University*, 4(1), 16-26.
- Yorks, L. (2005). *Strategic human resource development*. Mason: South Western Thomson.

Swu.ac.th. (2019). *The impact of IT advancement on human daily life*. Retrieved January 27, 2025 from <http://swu141km.swu.ac.th/index.php/>